

Af kära min Maria du släpp mig nu in
Och låt mig ej ute få stå,
Den nordliga gvällwinden kyler mitt sinn'
Och hjertat vill upphöra slå.
De nattliga stjernorna lysa min stig,
När ugglornas skrän höras hemskt ikring mig,
O, låt mig få hvila hos dig!

Hvem är det som nu kommer i midnattens
stund,

Allt störa min ensliga ro?
Jag re'n med en annan har slutit förbund;
Gack hän, du har brutit din tro,
Det löfte jag gifwit jag tager igen,
Ty jag har en annan mig utvalt till vän,
Och sätter min tro uppå den.

Åh, är det min Maria som svarar mig så
Som förr alltid höll mig så kär;
Min tro jag ej bruttit — hwi säger du så?
Åh se huru sorgsen jag är.

O! säg mig den stund då jag swikit min ed,
Då hjertat ej brann, då ej kärleken stred?
Och säg hwarföre är du så vred?

Du fåfängt mera spørjer, jag svarar ej dig,
Och lemna nu genast min gård,
En rikare gosse har friat till mig,
Mitt hjerta han fått i sin wård.
För guldets och äran jag öppnat min famn,
Jag winner nu lycka, och sällhet och namn
Wid målet i kärlekens hamn.

Åh, älskade Maria! säg mins du den dag —
Der borta i lunden, i ro
Bland foglarnes qwitter och blomstrens behag
Wi swuro hwarandra den tro:
Att älskas som dufwor, så menlöft och ömt;
O säg, har den tiden du redan förglömt?
O hjertat jag troget den gömt.

Den ljusliga tid jag din kärlek åtnjöt
En himmel den war ju för mig.
Och tusende gånger jag inwid ditt flöt
Har swurit att lefwa för dig;
Men nu — o farwäl, du min jernhårda mö!
Jag jorden förwandlad nu ser till en ö,
Der will med min smärta jag dö!

Åh kära min Dlof, jag skämtade blott,
Dig älskar jag lika som förr;

Det hjertat tillhör dig, som af mig du fått,
Se, nu har jag öppnat min dörr.
Kom, hvil på ljust på din älskades arm;
Ditt hjerta, som fryser af köld och af harm,
Sag, uppvärma skall vid min barm.

Skannat av Svenskt visarkiv (Statens musikverk)

Se Vis- och låtregistret: <http://um.kb.se/resolve?um=um:hbn:se:statensmusikverk-6340>